

Steenbergse vliet

28 maart 2015

Ferre, Mark, Robby en Wim

We spreken maandag 16 maart! Ik naar de club. Ne graad of 11 koud en ik sta daar niet alleen. Ik kom Fons en Chris tegen. Die komen trainen voor de volgende tocht – de Steenbergse Vliet! Door ons babbelen vaar ik, de eerste keer dit jaar snel de ‘lange kant’. Snel is relatief - meer een kwestie van tijdsgebrek i.p.v. over-en-weer...

Thuis maak ik Philipp (mijn zoon) warm om mee op tocht te gaan, nu met z'n 11 jaar moet dat toch lukken in onze duo, zeker als er een canadees meegaat die nog in de beginfase zit. De vraag is hoelang nog?... Maar ik wil dat ventje niet ziek maken en vertel hem dat als het regent het feest niet door zal gaan voor hem. Vanaf toen is hij beginnen dansen, vermoedelijk zijn versie van de regendans en inderdaad de weergoden hadden hem verhoord.

Zaterdag 28 maart. Ik laad 's morgens mijn zeekajak i.p.v. de duo, en haast me naar de club waar ik gelijk met Ferre aankom. Ietwat later komt Robby er ook bijstaan en geen minuut later is Mark ook aanwezig. Hij weet te vertellen dat Fons en Chris verstek geven wegens de wind voorspelling en na een telefoontje weten we dat Ludo zijn kat stuurt wegens ziekte.

We laden nog twee kajaks en een Tupperware op mijn karretje en weg zijn we richting De Heen. Hoe dichterbij de plaats van vertrek komen hoe grijzer het wordt en nog voor aankomst zwiepen ze de voorruit droog, of toch een poging want alweer zwiepen ze en zwiepen ze....

We laden onze bootjes dan ook af in een druilerige regen.

Onverschrokken trekken we onze outfit aan.

Laag boven laag, want echt warm is het niet. En ja, er staat een stevige bries. We varen langs jachthaven de ‘Schapenput’ richting Vliet. Op de Vliet aangekomen wil Robby link uit, richting Volkerak op en het grote water, maar toch draaien we rechts richting Roosendaal.

Drie kajaks en iets dat er op trekt... klieven door het water. Met ons gevieren varen we in een gezapig tempo soms in twee duo's, soms met z'n vieren dreigend over héél de breedte de Vliet op. We praten over alles en nog wat maar het zijn vooral plannen om dit jaartje weer varend te vullen.

Na een tiental kilometer zonder “effe wachten” kom ik zoals elk jaar na de winter er weer achter wat een winterstop veroorzaakt met de conditie. Af en toe regent het, maar dat stoort ons niet echt. Het had immers nog harder kunnen regenen. En de wind? Die heeft enkel vat op Mark zijn boot (of dat proberen we hem toch wijs te maken) omdat ‘da ne plastikken is!!

Na een dikke twaalf kilometer komen we op 't kanaal richting Roosendaal waar we een klein stukje opvaren tot aan de brug. Daar is een kanosteigertje waar we uitstappen en na wat zoeken vinden we een windvrij plekje waar we onze bokes - smoske tonijn - koffiekoekjes en soep met rondellekes verorberen. Maar ondanks dat we een plekje zonder wind hebben, met wijds uitzicht over de polder op een tapijtje van jonge brandneteltjes, koelen we lekker af.

Na een klein uurtje besluiten we om terug naar De Heen te varen, desgevallend er gewoon voorbij, richting 't grote water... Tijdens de terugvaart schrok er hier en daar een grauwe gans van Mark of schrok Mark van de opvliegende ganzen. Her en der een eend, wat meeuwen, maar héél veel wilde beestjes waren er niet van de partij.

Op de oever stond er wel zo'n langharige koe naar ons te kijken maar verder ... ja, enkele vissers.

Gekke mensen toch, dit is echt geen weer om te gaan vissen!

Met af en toe wat regen dacht ik aan Philipp die momenteel lekker warm vertroeteld wordt door oma en opa i.p.v. nat te worden in papa's duo, die op zijn beurt weer blij was om met zijn witte boot te varen samen met de anderen i.p.v. achteraan te komen...

Toen we terug aan de afslag kwamen, richting auto, stelde ik de anderen voor om door te varen.

Ik zou wel met de auto tot daar komen. Maar neen, "samen uit samen thuis" was het motto.

En natuurlijk was het mijn schuld dat ze géén witte kopjes zagen die dag... maar ik weet wel beter...

Toen de Duracellekes bij de auto kwamen werd er uitgekeken naar een pannenkoek in de welgekende boerderij, waar reeds heel de dag over gespeculeerd werd. Doch alles was daar donker!

Toen de bootjes terug geladen waren en we in principe klaar voor vertrek waren, branden daar lichtjes en ja, de keet was nu pas geopend!! Bij binnenkomst werd er gevraagd of we gereserveerd hadden? Neen dus. We mochten alsnog onze knieën onder de tafel steken en bestelden een rijk gevulde pannenkoek, kwestie om de verloren kaloriën terug op peil te brengen.

Ook tijdens de terugrit regen, regen en nog eens regen. Maar ik ben blij dat ik mee geweest ben.

Ondanks dat de natuur nog niet echt in een lente stemming was.

De volgende keer zal 't ook wel beter gaan qua conditie, omdat ik het idee van Fons en Chris deel om regelmatig naar de club te kom trainen zoals nog anderen.

Maar op ons kanaal is nog plaats voor véél vaarders, héél véél vaarders.

Het clubhuis moet daarvoor niet open zijn, weet je.

En voor mezelf is de schande eraf 😊.

Ik ben nu reeds een eerste tochtje mee geweest en mijn eerste verslag is ook passé...

Paddelgroetjes, Wim